

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **L. Y.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2009, č. j. 3 Az 34/2007 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností shora označené usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále „žalovaný“) ze dne 13. 9. 2007, č. j. OAM-10-408/LE-05-05-2007, e. č. L007133. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost je uplatněna z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Důvodnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud svým postupem (zastavením řízení) nedostal své povinnosti poskytnout stěžovateli ochranu, která mu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) náleží; obsah tohoto článku Listiny pak stěžovatel v kasační stížnosti cituje. Z uvedeného důvodu navrhuje zrušit napadené usnesení městského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její důvodnost, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i usnesení městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ve věci řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis. Žalovaný se domnívá, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti

stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť z ní není zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je usnesení městského soudu napadáno.

III.

Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti nejprve zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nepřijatelnost ve věcech mezinárodní ochrany, jejímž následkem je odmítnutí kasační stížnosti, musí být podle tohoto ustanovení s. ř. s. vyslovena Nejvyšším správním soudem v případě, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ vymezil Nejvyšší správní soud ve svém precedenčním usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS). Jedná se jen o „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také vyklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

Jedním z případů přijatelnosti kasační stížnosti, jak byly vymezeny Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném usnesení, bude i situace, kdy je v napadeném rozhodnutí městského (resp. krajského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se může jednat také tehdy, pokud městský soud pochybil při výkladu hmotného či procesního práva takovým způsobem, že kdyby k tomuto pochybení nedošlo, bylo by možné se důvodně domnívat, že by městský soud v konkrétním případě rozhodl věcně odlišně.

V nyní projednávaném případě bylo řízení o žalobě stěžovatele zastaveno na základě ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu, jelikož stěžovatel v průběhu řízení neoprávněně opustil území České republiky a vstoupil na území jiného státu. Je proto zřejmé, že do úvahy připadá toliko posouzení naplnění kasačního důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je nutně v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu vnímat jako důvod speciální. Kognice rozhodování se proto nutně musí orientovat pouze na posouzení toho, zda k zastavení řízení o žalobě stěžovatele došlo v souladu se zákonem či nikoliv; procesní prostor pro další úvahy, které by se týkaly naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, zde Nejvyšší správní soud nemá.

Na základě těchto úvah přistupoval Nejvyšší správní soud k hodnocení přijatelnosti podané kasační stížnosti, kterou však v daném případě neshledal. Městský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě stěžovatele zastavil, byla-li naplněna podmínka aplikace ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení „*Soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu*“. Bylo-li v průběhu řízení před správním soudem zjištěno, že došlo k naplnění citovaného ustanovení (stěžovatel svévolně opustil dne 13. 11. 2007 Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, dne 8. 1. 2008 požádal o udělení mezinárodní ochrany ve Velké Británii, odtud byl dne 13. 2. 2008 transferován zpět do České republiky), což vyplývá z evidence Ministerstva vnitra (OAMP), která byla pořízena dne 3. 2. 2009 (č. 1. 32 soudního spisu), neměl městský soud jinou možnost, než řízení o kasační stížnosti zastavit. Stěžovatel přitom zjištěné skutečnosti o svém vycestování z České republiky a pobytu na území jiného členského státu Evropské unie nepopírá ani je nevyvrací. Jednalo se tedy o aplikaci kogentního zákonného ustanovení, které je již dostatečně a konstantně zjudikováno zdejším soudem. Přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. proto zjevně není dán.

Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, „*v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat*“. Stěžovatel v kasační stížnosti velmi obecně namítá porušení svého práva na soudní ochranu, jež zaručuje čl. 36 Listiny. Za situace, kdy kasační stížnost obsahuje toliko citaci obsahu tohoto článku Listiny, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že taková kasační stížnost nenavědčuje naplnění podmínek její přijatelnosti, tedy jejímu meritornímu projednání. Nejvyšší správní soud nadto uvádí, že podmínky a podrobnosti uplatnění práva na soudní ochranu upravuje zákon (čl. 36 odst. 4 Listiny), kterým je v posuzovaném případě právě zákon o azylu, jež je v rámci soudního přezkumu ve věcech mezinárodní ochrany ve vztahu k s. ř. s. zákonem speciálním. Stanoví-li zákon o azylu podmínky, za jejichž naplnění dojde k ukončení soudního řízení ve věci mezinárodní ochrany zastavením tohoto řízení, nastane-li v konkrétním případě některá z vymezených podmínek, jde o právně aprobovaný postup soudu, pokud řízení o žalobě zastaví. Aplikace ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu zároveň nevyvolává pochybnosti o svém případném nesouladu s ústavním pořádkem, resp. ústavně zaručeným právem na soudní ochranu, není tedy ani dán důvod k podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení tohoto zákonného ustanovení v rámci tzv. konkrétní kontroly norem [podle čl. 95 Ústavy ČR a ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl. Stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval, jelikož tento plyne automaticky již z ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu